

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci

žalobce: **R.L.**

zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2017, č. j. MSK 42691/2017, ve věci
přestupku

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2.6.2017 č. j. MSK 42691/2017 je v části, kterou bylo zastaveno řízení vedené po dni nabytí právní moci příkazu č. j. SMO/374310/15/DSČ/Sur (po dni 7.11.2015) nicotné.
- II. Ve zbývajícím rozsahu se žaloba zamítá.
- III. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

Vymezení předmětu řízení

1. Žalobce byl rozhodnutím Magistrátu města Ostravy ze dne 8. 1. 2016, č. j. SMO/009397/16/DSČ/Sur uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 2.10.2015 v 12:10:45 hodin řídil v katastru obce Ostrava-Hrabůvka na ulici Dr. Martíňka 12 (vyznačený přechod pro chodce naproti České poště), ve směru jízdy Ostrava-Dubina, osobní motorové vozidlo tovární značky Škoda, RZ X, přičemž v místě, kde je zákonem obecně stanovena rychlost jízdy nejvýše 50 km/h, byla mu naměřena silničním laserovým rychloměrem (v. č. rychloměru LAV/007) ProLaser III/PL-DOK II, s dokumentačním zařízením (radarem), okamžitá rychlost jízdy 60 km/h. Po odečtu možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h do 100 km/h, jel rychlostí nejméně 57 km/h, čímž při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 7 km/h a více. Popsaným skutkem žalobce porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.
2. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně popsané v odst. 1 tohoto rozsudku a dále zastavil řízení „vedené po dni nabytí právní moci příkazu č.j. SMO/374310/15/DSČ/Sur (po dni 7. 11. 2015).“ Své rozhodnutí odůvodnil tím, že po přezkoumání procesní stránky věci dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně rozhodoval dvakrát v téže věci, neboť o přestupku odvolatele (žalobce) již bylo rozhodnuto příkazem ze dne 20.10.2015, č.j. SMO/374310/15/DSČ/Sur, který nabyl právní moci dne 7.11.2015. Proti příkazu nebyl podán náležitý odpor, když prostý email doručený správnímu orgánu I. stupně dne 3.11.2015 z adresy X, který obsahoval odpor proti příkazu, nebyl podepsán uznaným elektronickým podpisem, a zároveň písemnost, jež byla dána na poštu dne 9.11.2015, obsahující odpor, byla podána nezletilou osobou jako zmocněncem obviněného (žalobce).

Obsah žaloby

3. Žalobce se proti napadenému rozhodnutí vymezil v několika následujících žalobních bodech: (i) žalobce nesouhlasí s postupem žalovaného, který zastavil pouze část řízení, když zastává názor, že odvolací správní orgán může zastavit řízení pouze jako celek nebo po zrušujícím rozhodnutí vrátit věc k dalšímu řízení správnímu orgánu I. stupně; (ii) žalobce se domnívá, že žalovaný pochybil pokud došel k závěru, že jej prvostupňový orgán nebyl povinen vyrozumět o tom, že nezletilého zmocněnce neakceptuje a má si zvolit zmocněnce jiného – na podporu svého tvrzení odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.3.2016, č.j. 1 As 33/2016-36 (všechna odkazovaná rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz); (iii) správní orgány pochybily pokud žalobce nepoučily o možnosti podání žádosti o uznání úkonu podle ust. § 34 odst. 4 zákona č. 500/2000 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“); (iv) postup žalovaného, kdy je zmocnění udělené K. V. *ex post* prohlášeno za neúčinné, žalobce považuje za překvapivý, když se jedná o zásah do právní jistoty; (v) neuznáním zmocnění K. V. došlo k poškození práv žalobce, což je v rozporu proklamovaným účelem o nutnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje

plné zletilosti zmocněnce, tj. právě k účinné ochraně práv osoby obviněné z přestupku; (vi) žalovaný není oprávněn přehodnocovat závěry správního orgánu I. stupně o tom, že byl podán včas a řádný odpor – na podporu svého tvrzení odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.12.2012, č.j. 2 Ans 14/2012-41; (vii) a konečně žalobce namítá, že řízení mělo být zastaveno jako celek pro prekluzi, neboť ke dni 8.1.2017 došlo k prekluzi, když k poslednímu přerušení jednoleté prekluzivní lhůty došlo vydáním rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 8.1.2016.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že zopakoval argumentaci napadeného rozhodnutí, přičemž zdůraznil, že nemohl zastavit řízení jako celek, neboť by tím došlo ke zrušení správně a zákonně vydaného příkazu a zároveň nemohl rozhodnout ani o vrácení věci zpět správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení, když žádné řízení neprobíhá. K věci samé pak zdůraznil, že na úkony provedené na základě neplatně uděleného zmocnění je potřeba nahlížet, jakoby vůbec neexistovaly. Mimo vyjádření k žalobě žalovaný též vyjádřil souhlas s tím, aby soud o věci rozhodoval bez nařízení jednání.

Skutečnosti zjištěné ze správního spisu pro posouzení věci

5. Dne 20.10.2015 vydal správní orgán I. stupně, Magistrát města Ostravy, odbor dopravně správních činností, příkaz č.j. SMO/374310/DSČ/Sur, sp. zn. S-SMO/358054/15/DSČ podle ust. § 87 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o přestupcích“), kterým byl žalobce uznán vinným z přestupu shodně jako v popsáném rozhodnutí v odst. 1 tohoto rozsudku. Popsaný příkaz byl žalobci doručen dne 22.10.2015, přičemž převzetí osobně potvrdil svým podpisem. Dne 3.11.2015 byl správnímu orgánu doručen email z adresy X bez uznaného elektronického podpisu, jenž obsahuje text: „*Ve věci S-SMO/358054/15/DSČ podávám odpor proti příkazu. R. L..*“ Pod čl. 18 správního spisu je pak veden odpor proti předmětnému příkazu, jež je podepsán K. V. a obsahuje doplňující informace o zmocněnkyni *nar.X, bytem J. 46, Z..* Dále spis obsahuje plnou moc udělenou žalobcem paní K. V. dne 9.11.2015. Dle obálky byl odpor dán na poštu dne 9.11.2015, přičemž tento dopis byl správnímu orgánu I. stupně doručen poštou až dne 11.11.2015. Z lustrace paní K. V. se pak podává, že tato se narodila dne X. Dále správní spis správního orgánu I. stupně obsahuje úkony tohoto orgánu typické pro pokračování správního řízení o přestupku po podaném odporu ve smyslu ust. § 87 odst. 4 věty druhé zákona o přestupcích, až po vydání rozhodnutí ve věci samé ze dne 8.1.2016, č.j. SMO/009397/16/DSČ/Sur, jak popsáno v odst. 1 tohoto rozsudku.
6. Proti rozhodnutí orgánu I. stupně bylo podáno u téhož správního orgánu dne 20.3.2017 odvolání a dne 24.3.2017 bylo předloženo k rozhodnutí Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje. Součástí správního spisu je též žalobou napadené rozhodnutí žalovaného.

Právní posouzení věci samé

7. Krajský soud nejprve posoudil zákonné náležitosti žaloby a konstatoval, že žaloba byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž není žaloba ve smyslu § 68 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále

Shodu s prvopisem potvrzuje

jen „s. ř. s.) nepřípustná. Poté Krajský soud přezkoumal důvodnost žaloby v souladu s ustanovením § 75 s. ř. s., v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Neshledal přitom vady, např. podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, pro které by musel rozhodnutí zrušit jako celek.

8. Soud po přezkoumání správních spisů dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, když nepřisvědčil žádné z žalobních námitek žalobce, která by odůvodňovala zrušení napadeného rozhodnutí jako celku a vyžadoval vrácení věci k dalšímu řízení, byť soud i bez návrhu vyslovil částečnou nicotnost napadeného rozhodnutí. K jednotlivým námitkám pak soud uvádí následující:
9. Mezi účastníky řízení je především sporné to, zda bylo povinnosti správních orgánů vyzvat žalobce k odstranění vad podání, které učinil nezletilý zmocněnec žalobce, resp. vyrozumět jej o skutečnosti, že správní orgány zmocnění neakceptují.
10. Krajský soud na úvod připomíná, že v dosavadní rozhodovací praxi správních soudů je reflektován právní názor, že účastník správního řízení se může dát zastoupit pouze osobou, která je plně svéprávná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.2.2016, č.j. 8 As 6/2016-34), což žalovaný správně dovodil a žalobce tento závěr nikterak nespornuje, dokonce jím byl využit jako odvolací důvod. Co se týče povahy podání, resp. procesní úkony, které jsou učiněny nezletilou osobou jakožto zmocněncem, pak krajský soud konstatuje, že na tyto úkony je potřeba hledat jakoby nebyly učiněny, protože nemohou vyvolat ani účinky s nimi související (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2017, č.j. 4 As 23/2017-32).
11. Pokud byl žalobci příkaz doručen dne 22.10.2015, pak 15denní lhůta pro podání odporu uplynula v pátek 6.11.2015; přičemž dne 3.11.2015 byl správnímu orgánu I. stupně doručen nepodepsaný email (tj. podání učiněné veřejnou datovou sítí bez použití podpisu ve smyslu ust. § 37 odst. 4 věty druhé správního řádu), který bylo nutno pro zachování lhůty k podání odporu potvrdit nebo doplnit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě v pětidenní lhůtě, tj. nejpozději do pondělí 9.11.2015 (srov. § 37 odst. 4 správního řádu).
12. S ohledem na výše uvedené závěry, krajský soud konstatuje, že předpokládané účinky ust. § 87 odst. 4 věty druhé zákona o přestupcích, tj. zrušení příkazu a pokračování v řízení, mohl vyvolat pouze nový úkon (odpor) žalobce, pro který již však nezbyl žádný časový prostor, neboť správnímu orgánu I. stupně byla písemnost nezletilé zmocněnkyně doručena poštou až dne 11.11.2015, tedy pět dní po 15denní lhůtě pro podání odporu a dva dny po pětidenní lhůtě pro potvrzení nebo doplnění nepodepsané písemnosti, jež byla učiněna veřejnou datovou sítí bez použití podpisu, protože by se jakákoli výzva k odstranění vad zcela mýjela účinkem.
13. Správní orgán I. stupně tedy nebyl povinen obviněného (žalobce) vyzvat k odstraňování nedostatků podání ve smyslu ust. § 37 odst. 3 správního řádu a správně měl s řízením naložit tak, jakoby odpor nebyl podán, tj. ve smyslu ust. § 87 odst. 5 zákona o přestupcích,

Shodu s prvopisem potvrzuje

měl věc považovat za pravomocně skončenou ke dni 7.11.2015, a to nabytím právní moci příkazu ze dne 20.10.2015, č.j. SMO/374310/15/DSČ/Sur.

14. Žalovaný tedy dospěl ke zcela správnému závěru, že správní orgán I. stupně odvoláním napadeným rozhodnutím rozhodoval podruhé v téže věci (a to dokonce ve shodném řízení), a zároveň zcela správně dospěl k závěru, že byt' uvedené rozhodnutí zrušil, již věc správnímu orgánu I. stupně nevracel k novému projednání, jak to předpokládá ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť se již žádné řízení nevedlo a nebylo tedy co znovu projednávat.
15. Rovněž nebylo povinnosti správních orgánů žalobce poučovat o možnosti uznání úkonu učiněného jinou osobou ve smyslu ust. § 34 odst. 4 správního řádu, neboť ani tímto postupem nelze „vzkřísit“ neplatné úkony, když se uvedené ustanovení týká toliko platných úkonů jiných osob učiněných ve prospěch účastníka (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2017, č.j. 4 As 23/2017-32: *„ustanovení § 34 odst. 4 správního řádu se vztahuje pouze na platné právní úkony, které za účastníka řízení učinila jiná plně svéprávná osoba než procesní zástupce. Pokud takový úkon učinila osoba procesně nezpůsobilá, jedná se o úkon od počátku neplatný a nelze jej „vzkřísit“ konvalidací dle § 34 odst. 4 správního řádu, jak správně uzavřel krajský soud.“*)
16. Krajský soud se nemůže ztotožnit ani s názorem žalobce, že závěry žalovaného o neplatnosti zmocnění pro nezletilou zmocněnkyni jsou překvapivé a narušují žalobcovu právní jistotu, kterou v něm svým postupem vyvolal správní orgán I. stupně, který zmocnění za platné považoval a jednal s paní K. V. jako s jeho zmocněnkyní. K těmto žalobním bodům [v odst. 3 tohoto rozsudku pro zjednodušení označeny jako námitky (iv) až (vi)] soud konstatuje, že se žalovaný ani jinou možnost neměl, neboť k neplatnému zastoupení musel přihlížet *ex officio*, neboť v dané věci se jedná o natolik závažnou vadu řízení, která ve svém důsledku způsobila neexistenci správního řízení po nabytí právní moci příkazu ze dne 20.10.2015, č. j. SMO/374310/15/DSČ/Sur, a to vše při užití doktríny jednoty a nedílnosti správního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.4.2007, č.j. 2 As 72/2006-44: *„Ve svých úvahách vycházel zdejší soud z toho, že správní řízení tvoří jeden celek až do pravomocného rozhodnutí; vady prvostupňového řízení i rozhodnutí proto lze odstranit v řízení odvolacím.“* nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2003, č.j. 7 A 124/2000-39).
17. Soud nesdílí ani závěr žalobce o prekluzi předmětného přestupku, neboť jak vysvětleno výše, bylo o přestupku rozhodnuto pravomocně příkazem ze dne 20.10.2015, č. j. SMO/374310/15/DSČ/Sur, tedy před uplynutím jednoleté prekluzivní lhůty ve smyslu ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích.
18. Žalovaný však pochybil pokud rozhodl o zastavení „části“ řízení *„vedené po dni nabytí právní moci příkazu č.j. SMO/374310/15/DSČ/Sur (po dni 7.11.2015)“*, když sám nejprve správně dovodil, že řízení bylo pravomocně skončeno ke dni 7.11.2015, a to nabytím právní moci příkazu ze dne 20.10.2015, č.j. SMO/374310/15/DSČ/Sur.
19. Správní řízení je možno zahájit buď na žádost účastníka (srov. § 44 správního řádu) nebo z moci úřední (srov. § 46 správního řádu). Podle ust. § 67 odst. 1 zákona o přestupcích se

Shodu s prvopisem potvrzuje

přestupky projednávají z úřední povinnosti, pokud nejde o přestupky, které se projednávají jen na návrh, přičemž předmětný přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu nespadá do kategorie přestupků projednávaných na návrh (srov. ust. § 68 odst. 1 zákona o přestupcích). Řízení z moci úřední je zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámí zahájení řízení účastníkovi doručením oznámení nebo ústním prohlášením, přičemž toto oznámení může být spojeno s jiným úkonem v řízení. V dané věci bylo oznámení o zahájení řízení, resp. sdělení obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 3 písm. a) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, nahrazeno vydáním příkazu podle ust. § 87 zákona o přestupcích, přičemž doručením tohoto příkazu obviněnému (žalobci) bylo předmětné řízení zahájeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2016, č.j. 2 As 285/2015-49). Řízení je pak ukončeno vydáním rozhodnutí ve věci samé, a to ke dni nabytí právní moci takového rozhodnutí. V daném případě se tak stalo ke dni 7.11.2015, kdy nabyl právní moci příkaz ze dne 20.10.2015, č.j. SMO/374310/15/DSČ/Sur. Jak bylo vysvětleno výše, proti příkazu nebyl podán řádný odpor, protože nemohlo dojít k aplikaci ust. § 87 odst. 4 zákona o přestupcích. Jinak řečeno nenastala žádná skutečnost, která by měla za následek existenci jakéhokoli řízení ve věci předmětného přestupku po dni 7.11.2015.

20. Neexistuje-li řízení, je zcela zjevné, že s ním nemůže být ani nikterak nakládáno, protože je rozhodnutí žalovaného v této části nicotné, když je právně neuskutečnitelné, neboť zastavuje neexistující řízení. Krajský soud tedy dává žalobci částečně zapravdu v tom směru, že žalovaný nesprávně zastavil „část“ řízení, byť z jiného (avšak závažnějšího) důvodu.
21. Krajský soud *obiter dictum* konstatuje, že postup žalovaného je pochopitelný, když správní řád v ust. § 90 odst. 1 explicitně nestanoví možnost pouhého zrušení odvoláním napadeného rozhodnutí bez vrácení věci k novému projednání správnímu orgánu, který napadené rozhodnutí vydal [postup podle písm. b) uvedeného ustanovení správního řádu], byť pouze takovýto postup by byl logicky nejsprávnější, když před správním orgánem I. stupně žádné řízení probíhat (po nabytí právní moci příkazu) nemělo. Je též pochopitelné, že žalovaný proto vybral tu možnost, která se mohla jevit nejméně nesprávnou a pokusil se aplikovat ust. § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, a tedy hledal řízení, které by mohl zastavit. Za dané procesní situace, která je velmi nestandardní bylo namístež, aby žalovaný pouze zrušil odvoláním napadené rozhodnutí, ale již však věc nevracel správnímu orgánu I. stupně k novému projednání, když fakticky nebylo co projednávat – lze odkázat na obdobnou rozhodovací praxi při (ne)aplikaci ust. § 78 odst. 4 s. ř. s., přičemž ustanovení § 78 s. ř. s. je svou povahou obdobné ust. § 90 správního řádu, konkrétně na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 14.6.2017, č.j. 22 Af 9/2017-84, kde soud rozhodl o zrušení rozhodnutí jak odvolacího, tak i prvostupňového správního orgánu, aniž by správním orgánům věc vracel k dalšímu řízení, jak předpokládáno § 78 odst. 4 s. ř. s.

Závěr a náklady řízení

22. Závěrem pak soud konstatuje, že se žalovaný dostatečně ve svém odůvodnění vypořádal s důvody, které vedly k rozhodnutí o zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a jeho rozhodnutí je (mimo nicotnou část) přezkoumatelné a zákonné. Žalovaný pouze

Shodu s prvopisem potvrzuje

pochybil, pokud neobratně zastavil „část“ řízení, které ovšem nebylo potřeba nikterak odklízet, když právně neexistovalo.

23. Ze všech výše uvedených důvodů tedy krajský soud podanou žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. částečně zamítl a ztotožnil se se závěrem žalovaného, avšak v oddělitelné části, jak popsáno v odst. 18 tohoto rozsudku, rozhodnutí žalovaného vyslovil nicotnost podle § 76 odst. 2 věty druhé s. ř. s.
24. O náhradě nákladů řízení rozhodoval krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. s přihlédnutím k tomu, že procesně úspěšnému žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady, které by přesahovaly jeho obvyklou úřední činnost nevznikly. Nelze hovořit o procesním úspěchu žalobce, když je zjevné, že žalobou usiloval o to, aby jeho přestupek byl znova projednán správními orgány, přičemž tohoto efektu rozhodnutím soudu nedosáhl, neboť nicotnou část žalobou napadeného rozhodnutí není potřeba novým rozhodnutím správních orgánů nahrazovat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava dne 28. února 2018

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně